

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/29/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8415208148
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8415208148.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcov: 1. Z. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. 2, XXX XX U., štátneho občana F. republiky, 2. KOMERS SHOES, s.r.o., so sídlom Thurzova 16, 036 01 Martin, IČO: 31 621 783, proti žalovaným: 1. U. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, D. 5, I. republika, 2. Y. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, D., I. republika, o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok č. k. 5C/217/2015-12 zo dňa 16.12.2015 a proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok č. k. 5C/217/2015-15 zo dňa 16.12.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

O d m i e t a odvolanie žalobcu v 1. rade proti uzneseniu č. k. 5C/217/2015-12 zo dňa 16.12.2015.

P o t v r d z u j e uznesenie č. k. 5C/217/2015-12 zo dňa 16.12.2015.

O d m i e t a odvolanie žalobcu v 1. rade proti uzneseniu č. k. 5C/217/2015-15 zo dňa 16.12.2015.

P o t v r d z u j e uznesenie č. k. 5C/217/2015-15 zo dňa 16.12.2015.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením č. k. 5C/217/2015-12 zo dňa 16.12.2015 súd prvého stupňa zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 19.11.2015.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. §§ 74 ods. 1; 75 ods. 6; 76 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Konštatoval, že skúmal splnenie podmienky existencie právneho záujmu žalobcov na vydaní rozhodnutia o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. V tejto súvislosti preskúmal existenciu právne významných skutočností, ktorých základ spočíva v znení ustanovenia § 74 ods. 1 O.s.p. a súčasne, či žalobcovia v návrhu osvedčili potrebnosť dočasnej úpravy pomerov žalovaných. Zároveň skúmal, či žalobcovia tvrdeniami obsiahnutými v návrhu osvedčili, že prípadným nariadením predbežného opatrenia je možné v danom prípade dosiahnuť účel ochrany poskytovanej súdom, teda či existuje potreba dočasného zabezpečenia ich práv a oprávnení vyplývajúcich z právnych úkonov realizovaných účastníkmi.

Zo zabezpečeného listinného dôkazu, a to výpisu z listu vlastníctva č. XXX, okres M., obec X. G., kat. úz. X. G. vyplýva, že vlastníckmi predmetných nehnuteľností sú žalovaní.

Keďže žalobcovia nepredložili žiadne listinné dôkazy k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, dospel súd k záveru, že za daných okolností nie je osvedčený ani len nájomný vzťah žalobcov a žalovaných k predmetnej nehnuteľnosti, ku ktorej by sa malo predbežné opatrenie vzťahovať, čím nebolo preukázané splnenie základnej podmienky pre posudzovanie ďalších zákonných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia.

Súd teda nemohol považovať za osvedčený nárok na dočasnú ochranu, ktorá by mala byť poskytnutá žalobcom, keď nemal preukázanú existenciu platného užívacieho vzťahu žalobcov k predmetnej nehnuteľnosti, kde mali vykonávať svoju podnikateľskú činnosť. Ak žalobcovia nezdokladovali existenciu platného nájomného vzťahu so žalovanými, súd nepovažoval za osvedčené základné skutočnosti pre záver o pravdepodobnosti uplatneného nároku, ktorému má byť poskytnutá dočasná ochrana.

Ak by aj žalobcovia preukázali existenciu predmetnej nájomnej zmluvy, súd nezistil naliehavý právny záujem žalobcov na nariadení predbežného opatrenia, nakoľko žalobcovia nepredložením listinných dôkazov (napr. zápisnica o trestnom oznámení a pod.) neosvedčili, že dochádza k rušeniu práv nájomcov užívať predmet nájmu. Preto konanie žalovaných spočívajúce vo výmene zámkov na predmete nájmu, nespôsobuje nebezpečenstvo hroziacej ujmy, spočívajúcej vo vzniku škody v súvislosti s podnikateľskou činnosťou žalobcov.

To, že žalovaných vlastnícke právo je chránené Ústavou SR ešte neznamená, že ostatní účastníci právnych vzťahov môžu byť vystavení vlastníckovej svojvôli, avšak samotné zadržanie hnutelných vecí žalobcov nepostačuje na vydanie navrhovaného predbežného opatrenia. Žalovaní iniciovali výmenu zámkov ako krajné riešenie situácie, ktoré ako jediné prichádzalo podľa ich názoru do úvahy v snahe chrániť svoje vlastnícke právo a jednak v snahe zabrániť ďalšiemu zväčšovaniu ušlého zisku, ktorý žalovaným vzniká každým dňom, keď nemôžu disponovať s nehnuteľnosťou.

Samotný charakter zádržného práva neumožňuje žalovaným, aby veci predávali, resp. scudzovali na základe vlastných rozhodnutí. Zádržné právo dáva veriteľovi právo na prednostné uspokojenie z výťažku zadrživanej veci pred iným veriteľom (§ 151u Občianskeho zákonníka), avšak pri výkone súdneho rozhodnutia, ktoré sa uskutočňuje pod dohľadom súdu. Na záver o tom, že žalovaní sa pripravujú konať v rozpore s týmito ustanoveniami, je potrebné predložiť dôkazy, čo žalobcovia neurobili.

Právo nájomcu je právom záväzkovým, právo vlastnícke je právom absolútnym a z neho vlastníkovi vyplýva predovšetkým nárok na zdržanie sa akýchkoľvek zásahov do výkonu tohto práva, pričom tento nárok má pôsobiť voči všetkým. Je nepredstaviteľné, aby súd poskytol právnu ochranu žalobcom na nerušený výkon nájmu bez toho, aby si splnili základnú povinnosť z nájomného vzťahu a riadne platili nájomné. V samotnom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia taktiež absentuje údaj o tom, či žalobcovia riadne plnia svoje povinnosti z nájomnej zmluvy a či zaplatili dlžné nájomné. Uvedené skutočnosti neboli žalobcami preukázané.

Na základe uvedených skutočností dospel súd k záveru, že žalobcovia neosvedčili existenciu právnych skutočností nevyhnutných pre splnenie zákonných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia tak, ako to vyžadujú ustanovenia § 74 a nasl. O.s.p.. Vzhľadom na skutkové okolnosti, ktoré boli preukázané vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že v danom prípade nie je dôvodné nariadiť predbežné opatrenie v zmysle podaného návrhu z 19.11.2015, preto ho zamietol v celom rozsahu.

Súd prvého stupňa zároveň konštatoval, že v súlade s ustanovením § 145 Občianskeho súdneho poriadku rozhodne o trovách konania o nariadenie predbežného opatrenia v konaní o veci samej.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v 2. rade a po lehote na podanie odvolania žalobca v 1. rade.

V odvolaní uviedli, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1, účastníkovi sa odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to obhliadku domu, zabezpečenie nájomnej zmluvy od žalovaných a oboznámenie sa s objednávkami, ktoré nie je v dôsledku nezákonného konania žalovaných možné vybaviť. Súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vecnú a argumentačnú zmätočnosť rozhodnutia súdu je možné vzhliadnuť už len letným oboznámením sa s návrhom žalobcov na vydanie predbežného opatrenia. Skrátaná forma tohto návrhu je premietnutá do úvodnej časti odôvodnenia uznesenia súdu. Súd nevykonal dôkaz - obhliadku rodinného domu a nelogickým až arbitrážnym svojvoľným postupom návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Pokiaľ sa dôkazy preukazujúce existenciu užívacieho vzťahu nachádzajú v neoprávnenej držbe žalovaných, nemôže žalobca okrem navrhnutia a označenia takéhoto

dôkazu s týmto dôkazom disponovať. Ďalšie protichodné konštatovanie súdu prvého stupňa spočíva v tom, že napriek vedomosti o konaní žalovaných, ktorú konštatuje na strane 2, dospel k záveru, že konanie žalovaných spočívajúce vo výmene zámkov na predmete nájmu nespôsobuje nebezpečenstvo hrozacej ujmy spočívajúceho vo vzniku škody v súvislosti s podnikateľskou činnosťou žalobcu. Takáto úvaha súdu nerešpektuje zákonné normy. Pokiaľ niekto neoprávnene zdržiava obchodnej spoločnosti všetok jej tovar a veci slúžiace na podnikateľské účely, zdržiava celú jej účtovnú dokumentáciu a obchodnú agendu, takýmto konaním spoločnosť paralyzuje vo svojej podnikateľskej činnosti, a tým jednoznačne spôsobuje škodu v podobe obmedzenia práva podnikateľ, ušlého zisku ako aj hospodárskej straty. Neobstojí ani argumentácia súdu, že zdržiavanie hnutelných vecí žalobcu nepostačuje na vydanie navrhovaného predbežného opatrenia. Je tiež nezákonné a absolútne nelogické konštatovanie súdu, že žalovaní iniciovali výmenu zámkov ako krajné riešenie, ktoré ako jediné prichádzalo podľa ich názoru do úvahy v snahe chrániť svoje vlastnícke právo. Nezákonnosť tvrdenia súdu je v tom, že vykonal dokazovanie výsluchom žalovaných bez toho, aby vypočul žalobcu a umožnil mu vyjadriť sa k týmto dôkazom, čo odporuje zákonnému postupu pri vydaní predbežného opatrenia. Nie je zrejmé, odkiaľ súd poznal názor žalovaných. Zo samotnej skutočnosti, že žalovaní nepodali návrh na vypratanie a zadržávajú všetok majetok žalobcu dlhšiu dobu ako 8 dní bez toho, aby o zadržaní vecí spísali na súde v zmysle zákona súpis týchto vecí, je dôkazom nezákonnosti takéhoto postupu. Žalovaná nemá právo zadržiavať veci slúžiace výlučne výkonu povolania. Žalobca má vedomosť o vyjadrení žalovanej v 1. rade, že nemá peniaze, niektoré zadržované veci si zobrala a následne predala. Tým sa dopúšťa trestného činu krádeže. Nesprávnou je aj argumentácia súdu, že súd by nemal poskytovať ochranu žalobcom na nerušený výkon nájmu bez splnenia zákonnej povinnosti z nájomného vzťahu. Žalobcovia takúto ochranu pred súdom nežiadali. Postup súdu sa javí zaujato z dôvodu, že formulácia rozhodnutia zasahovala do vlastníckych práv žalovaných len v nevyhnutnom rozsahu na ochranu vlastníckych práv hnutelných vecí žalobcov. Žalobcovia v podanom návrhu predložili všetky skutočnosti, z ktorých bolo možné splnenie všetkých podmienok pre posudzovanie zákonných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia. Pokiaľ súdu ostali pochybnosti k preukázaniu existencie vzťahu žalobcov, mohol súd vyzvať žalobcov na doplnenie dôkazov ich výpoveďou, vypočutím žalovaných alebo vyžiadanim si súčinnosti orgánov polície, či došlo k podaniu trestného oznámenia, či vec bola zo strany polície šetrená. Formalistický protiprávny postup súdu spôsobil, že nepriaznivé následky konania žalovanej naďalej pretrvávajú. Žalobcovia nesúhlasia so záverom súdu o neosvedčení existencie právnych skutočností nevyhnutných pre nariadenie predbežného opatrenia vzhľadom k úplnému paralyzovaniu obchodnej spoločnosti a nezákonnému bráneniu užívania osobných vecí žalobcov.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal uznesenia súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré im predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 214 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu v 1. rade je potrebné odmietnuť a odvolanie žalobcu v 2. rade nie je dôvodné.

Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu v 1. rade odvolací súd konštatuje:

Odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku).

Do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 57 ods. 1, 2, 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Žalobcovia v 1. rade boli uznesenia č. k. 5C/217/2015-12 zo dňa 16.12.2015 a č. k. 5C/217/2015-15 zo dňa 16.12.2015 podľa údajov na doručení doporučenej zásielky doručené do vlastných rúk dňa 29.12.2015. Nasledujúceho dňa (30.12.2015) začala plynúť lehota na odvolanie (§ 57 ods. 1 OSP). Posledným dňom na podanie odvolania bol deň 13.01.2016. Odvolanie bolo odvolateľom - žalobcom v 1. rade podané na súde prvého stupňa osobne až dňa 19.01.2016, teda až po lehote.

Odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene (§ 218 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku).

Pretože odvolanie podané žalobcom v 1. rade bolo podané oneskorene, bolo v zmysle citovaného zákonného ustanovenia odvolacím súdom odmietnuté.

Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu v 2. rade, ktoré bolo podané včas proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok č. k. 5C/217/2015-12 zo dňa 16.12.2015 odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi tam uvedenými a k odvolacím námietkam žalobcu v 2. rade len na doplnenie konštatuje:

Podľa ustanovenia § 74 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Podľa ustanovenia § 75 ods. 6 Občianskeho súdneho poriadku, súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez vylúchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania.

Podľa ustanovenia § 76 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, predbežným opatrením môže súd nariadiť účastníkovi najmä, aby niečo vykonal, niečo sa zdržal alebo niečo znášal.

Nariadenie predbežného opatrenia je podľa zákonných predpokladov uvedených v Občianskom súdnom poriadku prípustné a opodstatnené vtedy, ak sa tvrdí a osvedčí, že sú tu právne vzťahy medzi účastníkmi, tieto právne vzťahy vyžadujú dočasnú úpravu, táto dočasná úprava je potrebná, v právnych vzťahoch medzi účastníkmi sa nevytvorí nenávratný stav a neprimeraným spôsobom sa nezasiahne do právnych vzťahov medzi účastníkmi tak, aby účastník nebol neprimeraným spôsobom obmedzený vo svojich právach. Predbežné opatrenie nemožno využiť na dočasnú úpravu iných, než právnych vzťahov medzi účastníkmi a vždy má iba dočasný charakter.

Jedným z predpokladov nariadenia predbežného opatrenia je to, že medzi účastníkmi musí jestvovať právny vzťah. Okrem tvrdenia a osvedčenia právneho vzťahu sa vyžaduje aj tvrdiť a osvedčiť nárok, alebo právo, ktoré je ohrozené alebo porušované. Tvrdiť a osvedčiť sa musí také právo alebo nárok, ktorého porušenie alebo ohrozenie možno efektívne chrániť aj predbežným opatrením, nielen rozhodnutím vo veci samej.

Ďalším zákonným predpokladom pre nariadenie predbežného opatrenia je dočasná úprava právnych vzťahov medzi účastníkmi s dôrazom na konkrétne právo alebo nárok. Potreba dočasnej úpravy, ktorá je obsahom predbežného opatrenia, súvisí s dočasnou takéhoto rozhodnutia civilného súdu.

Už zo samotnej povahy predbežného opatrenia, ktorým sa dočasne zakazuje nakladať s vecami alebo právami vyplýva, že má zabezpečovací a preventívny charakter. Povinnosť nenakladať s vecami alebo právami možno uložiť len účastníkovi konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Pre správne posúdenie tohto inštitútu je potrebné vždy si ujasniť oprávnenie vlastníka nakladať s vecami alebo právami. Toto oprávnenie má ústavný základ a opiera sa o to, že každému je dovolené konať to, čo nie je zákonom zakázané. Nenakladanie s vecami alebo právami má svoje ústavné a zákonné limity. Ústavné právo vychádza z toho, že nenakladanie s vecami a právami je nesporné zásahom do výkonu vlastníckeho práva, ako aj do iných ústavou zaručených práv.

Podľa článku 20 ods. 4 Ústavy SR nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere. Tieto ústavou zaručené práva treba rešpektovať aj pri nariadení predbežného opatrenia, ktorým sa zakazuje nakladať s vecami alebo právami. Pred nariadením predbežného opatrenia je preto potrebné prihliadnuť a posúdiť, či nenakladaním s vecami a právami nedochádza k zásahu do vlastníckych práv toho, voči komu má predbežné opatrenie smerovať nad nevyhnutnú mieru, prípadne či nepôjde o zásah do súkromia vlastníka veci, alebo práva, ktorý nemá spojitosť so zabezpečením nároku žalobcu prostredníctvom predbežného opatrenia.

V danom prípade sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že neboli splnené podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia.

Zo spisu vyplýva, že žalobcovia sa návrhom na nariadenie predbežného opatrenia domáhali, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade zdržať sa neoprávneného zásahu do vlastníckych práv žalobcov k hnutelným veciam nachádzajúcim sa v nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaných zapísanej na LV č. XXX - rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parcele č. XXX/X v okrese M., v obci X. G., kat. ú. X. G., bezodkladne žalobcom všetky hnutelné veci patriace do ich vlastníctva nachádzajúce sa v tejto

nehnutelnosti sprístupniť a na čas nevyhnutný na ich vystaňovanie znášať právo vstupu žalobcov a nimi poverených osôb do tejto nehnuteľnosti.

Žalobcovia si zároveň uplatnili nárok na náhradu trov konania.

Žalobcovia v návrhu tvrdili, že nájomnou zmluvou z presne neurčeného dňa (z dôvodu, že táto nájomná zmluva je s ďalšími vecami patriacimi do vlastníctva žalobcov žalovanými neoprávnene zadržovaná) došlo medzi žalobcami a žalovanými k vzniku nájomného vzťahu k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaných zapísanej na LV č. XXX ako rodinný dom súp. č. XXX postavený na parcele č. XXX/X v okrese M., v obci X. G., kat. úz. X. G., ktorý podľa uvedenej nájomnej zmluvy mal trvať na dobu určitú, t. j. do konca rok 2014. V zmysle ustanovenia § 676 Občianskeho zákonníka s poukazom na skutočnosť, že po skončení nájmu nájomcovia predmet nájmu na ďalej užívali a žalovaní ako prenajímatelia nepodali do 30 dní návrh na vypratanie rodinného domu, došlo k zákonnému predĺženiu nájomnej zmluvy za rovnakých podmienok, a to na obdobie jedného roka, t. j. do konca roka 2015. Keďže nájomný vzťah k nehnuteľnosti naďalej stále trvá a žalovaná v 1. rade okrem nepodania návrhu na vypratanie svoj súhlas s ďalším užívaním uvedenej nehnuteľnosti vyjadrila aj požadovaním ďalších úhrad nájomného, považovali žalobcovia za potvrdené, že vzniknutý stav rešpektovala. Žalobca v 1. rade utrpel úraz, ktorý si vyžiadal jeho dlhodobé liečenie a pracovnú nespôsobilosť. Spoločnosť, v mene ktorej je jediným konateľom, v danom období nevykonávala svoju činnosť, čo spôsobilo, že sa dostala počas priebehu nájomného vzťahu do omeškania s platením nájomného. Následne po rekonvalescencii žalobcovia zistili, že zo strany žalovaných došlo k výmene zámkov na predmete nájmu a k úplnému znemožneniu vstupu a užívaniu predmetu nájmu. Uvedená skutočnosť bola zo strany žalovaných zdôvodnená ako oprávnený postup vzhľadom k neplateniu nájomného, ktorý sú žalovaní ochotní riešiť len úplným zaplatením nájomného. Situácia žalobcov vzhľadom k tomu, že zo strany žalovaných došlo k obmedzeniu ich vlastníckych práv a nechote riešiť vec mimosúdne, sa tak ocitla v bezvýhodiskovom postavení. Žalovaní bránia žalobcom vo vstupe do predmetu nájmu, neoprávnene zadržávajú veci vo vlastníctve žalobcov, zadržávajú účtovnú dokumentáciu žalobcov, s ktorou žalobcovia potrebujú bezodkladne disponovať k splneniu si svojich zákonných a účtovných povinností. Žalovaní zadržávajú aj tovar žalobcov, v dôsledku čoho žalobcovia nie sú schopní riadne a včas vybavovať svoje objednávky a záväzkové povinnosti, čím im v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaných vzniká škoda v podobe ušlého zisku ako aj znehodnocovania uskladňovaného tovaru. Vzhľadom na konanie žalovaných sa žalobcovia ocitli absolútne odstavení od majetku spoločnosti, ostalo im len tzv. nuda proprietas huteľných vecí bez možnosti s týmto vlastníctvom nakladať v podobe držby, užívania, požívania jeho plodov a úžitkov.

Žalobcovia v návrhu ďalej uviedli, že v súdnom konaní sa budú domáhať škody a ušlého zisku, ktoré im konaní zo strany žalovaných vznikli. Mali za to, že predtým je potrebné takto vzniknutú škodu ustáliť zabránením pokračovania žalovaných v ich nezákonnom konaní. Jediný spôsob, na základe ktorého by bolo možné zabrániť žalovaným zasahovať do vlastníckych práv žalobcov a obmedzovaniu ich v podnikaní, je podľa žalobcov nariadenie predbežného opatrenia. Vzhľadom na to, že žalobca v 2. rade ako aj žalobca v 1. rade ako konateľ konajúci v mene žalobcu v 2. rade majú zákonné povinnosti a celá ich účtovná dokumentácia je zo strany žalovaných zadržovaná, je tu reálna obava zo vzniku sankcií pre nesplnenie odvodových a ohlasovacích povinností, ako aj nevyhnutná potreba dočasnej úpravy pomerov zo strany súdu. Žalobcovia sa v dôsledku obmedzovania vlastníckych práv nachádzajú v stave ohrozenia riadneho vykonávania svojich vlastníckych práv a považujú za nevyhnutné dočasne upraviť pomery účastníkov tak, že žalovaným sa nariadi zdržanie neoprávneného zásahu do vlastníckeho práva, upustenie bránenia vstupu do rodinného domu.

K odvolacím námietkam žalobcu v 2. rade odvolací súd konštatuje, že ak sa má predbežné opatrenie nariadiť, musí byť potreba dočasnej úpravy právnych pomerov účastníkov konania preukázaná. U ostatných okolností významných pre nariadenie predbežného opatrenia postačuje, že budú aspoň osvedčené, teda že sa s ohľadom na okolnosti veci javia ako pravdepodobné.

Žalobca musí osvedčiť základné skutočnosti, teda samotný nárok a tiež osvedčiť aj pravdepodobnosť možného ohrozenia výkonu rozhodnutia. Samotný nárok teda nemusí byť preukázaný nepochybne a súd je tieto okolnosti v rámci konania o nariadení predbežného opatrenia povinný zvážiť a rozhodnúť. K odvolacej námietke žalobcu v 2. rade, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy - obhliadku domu, zabezpečenie nájomnej zmluvy od žalovaných a oboznámenie sa s objednávkami, ktoré nie je

v dôsledku nezákonného konania žalovaných možné vybaviť, odvolací súd konštatuje, že súd pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nie je povinný vykonávať dokazovanie ani výsluchom účastníkov. Musí vychádzať zo skutočností, preukázaných alebo osvedčených žalobcom. Pri osvedčovaní nároku nie je potrebné dbať na formálne požiadavky, inak platné pre dokazovanie, vrátane požiadavky, aby sa druhá strana sporu mohla vyjadriť k obsahu listín, ovplyvňujúcich úsudok súdu o splnení predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a svojím postupom neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Konanie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia má svoje špecifiká, ktoré ho odlišujú od zásad, na ktorých stojí základné konanie v tom, že ich použitie je limitované dosiahnutím účelu predbežného opatrenia, a preto sa neuplatňujú v celej šírke, ale s dôrazom na rýchlosť ochrany práv a spoľahlivosť tvrdení navrhovateľa na úrovni osvedčenia skutočností, ktoré sú rozhodujúce pre záver o potrebe a nevyhnutnosti predbežného opatrenia. Pred nariadením predbežného opatrenia alebo zamietnutím návrhu na jeho nariadenie súd nevykonáva dokazovanie, ale vychádza iba z obsahu návrhu a príloh, pričom na základe ich spravdepodobnosti (osvedčenia) vyvodí záver o tom, či je osvedčená legálnosť (potreba, naliehavosť) dočasne upraviť pomery účastníkov (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Cdo 357/2014).

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že žalobcovia v danom prípade neosvedčili, že ich návrh na nariadenie predbežného opatrenia je dôvodný. Žalobcovia nepredložili žiadne listinné dôkazy k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nebol ani len osvedčený nájomný vzťah žalobcov a žalovaných k predmetnej nehnuteľnosti, čím nebolo preukázané splnenie základnej podmienky pre posudzovanie ďalších zákonných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia.

Odvolací súd za správny považuje aj záver prvostupňového súdu týkajúci sa zádržného práva a záver, že žalobcovia nepreukázali naliehavý právny záujem na nariadení predbežného opatrenia, lebo nepredložili žiadne listinné dôkazy (napr. zápisnicu o trestnom oznámení a pod.), neosvedčili, že dochádza k rušeniu práv nájomcov užívať predmet nájmu. Preto konanie žalovaných spočívajúce vo výmene zámkov na predmete nájmu, nespôsobuje nebezpečenstvo hrozacej ujmy, spočívajúcej vo vzniku škody v súvislosti s podnikateľskou činnosťou žalobcov. Na záver o tom, že žalovaní sa pripravujú konať v rozpore s týmito ustanoveniami, je potrebné predložiť dôkazy, čo žalobcovia neurobili.

V samotnom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia taktiež absentuje údaj o tom, či žalobcovia riadne plnia svoje povinnosti z nájmovej zmluvy a či zaplatili dlžné nájomné. Uvedené skutočnosti neboli žalobcami preukázané. Uvedenú okolnosť nepreukázal žalobca v 2. rade ani v odvolacom konaní a k tejto otázke, ktorá je tiež jednou z významných pre posudzovanie dôvodnosti tohto návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, sa nevyjadril.

Súd pri posudzovaní dôvodnosti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nemôže vychádzať len z tvrdení žalobcu. Žalobca musí svoje tvrdenia aspoň osvedčiť.

Preto nie je dôvodnou odvolacia námietka žalobcu v 2. rade, že v podanom návrhu predložil všetky skutočnosti, z ktorých bolo možné splnenie podmienok pre posudzovanie zákonných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia.

Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že žalobca v 2. rade v odvolaní neuviedol žiadnu takú relevantnú okolnosť, ktorá by bola spôsobilá privodiť zmenu napadnutého uznesenia.

Preto odvolací súd napadnuté uznesenie č. k. 5C/217/2015-12 zo dňa 16.12.2015 podľa ustanovenia § 219 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správne potvrdil.

Napadnutým uznesením č. k. 5C/217/2015-15 zo dňa 16.12.2015 súd prvého stupňa uložil žalobcom v 1. a 2. rade, aby v lehote 10 dní od právoplatnosti tohto uznesenia zaplatili spoločne a nerozdielne súdny poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý je 33,- eur (položka 1 písm. c) Zákona o súdnych poplatkoch), s poučením, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Žalobcovia v odvolaní proti uzneseniu č. k. 5C/217/2015-12 zo dňa 16.12.2015 uviedli, že odvolanie podávajú aj proti vyrubenému súdnemu poplatku, nakoľko v návrhu na vydanie predbežného opatrenia žiadali o jeho oslobodenie a súd sa s uvedenou skutočnosťou v zamietajúcom uznesení nevyšporiadal, riadne dôvod nevyhovenia oslobodeniu od súdnych poplatkov neodôvodnil a naplnil tak odvolací dôvod ust. § 205 ods. 1 písm. a) s poukazom na ust. § 221 ods. 1 písm. f), kedy žalobcom ako účastníkom odňal možnosť konať pred súdom.

Vo vzťahu k uvedenému uzneseniu a k odvolacím námietkam žalobcov odvolací súd konštatuje, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Podľa ustanovenia § 138 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v návrhu musia byť pomery účastníka dokladované

Žalobcovia v návrhu doručenému súdu prvého stupňa dňa 19.11.2015 uviedli, že podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 71/1992 Zb., od poplatku je oslobodený navrhovateľ v konaní o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené trestným činom. Z uvedeného dôvodu sú navrhovatelia v 1. a 2. rade oslobodení od súdnych poplatkov.

Z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a ani z ďalšieho obsahu spisu nevyplýva, že by boli žalobcovia požiadali o oslobodenie od súdnych poplatkov. Naopak, v návrhu na začatie konania tvrdili, že v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o súdnych poplatkoch oslobodení od súdnych poplatkov.

Preto je nedôvodnou odvolacia námietka, že súd prvého stupňa sa návrhom na oslobodenie od súdnych poplatkov vo vzťahu k žalobcom nezaoberal, čím im odňal možnosť konať pred súdom.

K uvedenému odvolací súd konštatuje, že v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 138 Občianskeho súdneho poriadku, konanie o oslobodenie od súdnych poplatkov je návrhovým konaním, a teda o oslobodení od súdnych poplatkov rozhoduje súd len na návrh účastníka konania.

Žalobcovia nepožiadali o oslobodenie od súdnych poplatkov a v odvolacom konaní tvrdili, že takýto návrh podali, pričom v priebehu celého konania žalobcovia svoje pomery nedokladovali.

Keďže žalobcovia návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov nepodali, súd o takomto návrhu nerozhodoval, lebo na to nemal podnet (návrh). Preto zo strany prvostupňového súdu nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalobcom rade konať pred súdom.

Preto odvolací súd napadnuté uznesenie č. k. 5C/217/2015-15 zo dňa 16.12.2015 podľa ustanovenia § 219 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správne potvrdil.

Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu v 1. rade, ktoré bolo tak, ako bolo konštatované vyššie, podané po lehote na odvolanie, odvolací súd rozhodol podľa ust. § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p. a odvolanie žalobcu v 1. rade aj proti uzneseniu č.k. 5C/217/2015-15 zo dňa 16.12.2015 odmietol.

Žalobcovia v odvolaní tiež podali podnet na preskúmanie zákonného konania sudcu ako oprávnenej osoby v zmysle § 120 ods. 2 písm. d) posúdil z hľadiska disciplinárnej zodpovednosti a o výsledku žalobcu písomne informoval.

Odvolací súd konštatuje, že v danej veci nemôže byť rozhodnutie, s ktorým sa účastník konania nestotožnil, a ktoré odvolací súd týmto uznesením ak vecne správne potvrdil, predmetom preskúmania zákonného konania sudcu v zmysle ust. § 120 ods. 2 písm. d) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a predsediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, z hľadiska disciplinárnej zodpovednosti.

V prípade, ak žalobca v 2. rade trvá na tom, že chce podať podnet predsedovi krajského súdu na preskúmanie zákonnosti konania sudcu z hľadiska disciplinárnej zodpovednosti, musí s s takýmto podnetom obrátiť na subjekt, ktorému má podnet smerovať a nemôže tak činiť v rámci riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu nižšieho stupňa.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.